

Секція Право	
УДК 343.13:347.962	
Дата першого надходження статті до видання	2026-03-15
Дата прийняття статті до друку після рецензування	2026-04-15
Дата публікації/оприлюднення	2026-04-30

Проблемні аспекти реалізації повноважень слідчого судді у судовій практиці

Кунцьо Сергій Володимирович

викладач кафедри судоустрою, прокуратури та адвокатури ЗВО "Львівський університет бізнесу та права"

Анотація

У статті здійснено комплексне дослідження механізмів реалізації повноважень слідчого судді у кримінальному провадженні з урахуванням сучасної судової практики та досвіду держав-членів Європейського Союзу. Проаналізовано функціональне призначення слідчого судді як автономного суб'єкта судового контролю на стадії досудового розслідування, покликаною забезпечувати законність, необхідність і пропорційність втручання держави у сферу прав і свобод людини. Встановлено суттєвий розрив між нормативною моделлю судового контролю та практикою його здійснення, за якого перевірка клопотань сторони обвинувачення нерідко зводиться до формального санкціонування процесуальних ініціатив органів розслідування без змістовної оцінки доказової бази. Доведено, що такий підхід трансформує судовий контроль у механізм формальної легітимації слідчих дій замість дієвої гарантії захисту прав людини. Особливу увагу приділено питанням підсудності, меж судового контролю, оцінки доказів, забезпечення процесуальної рівності сторін та перевірки законності затримання за статтею 206 КПК України. Okремо висвітлено проблематику мотивування ухвал слідчого судді, шаблонність і декларативність яких ускладнюють апеляційне оскарження та підривають довіру до інституту судового контролю. Обґрунтовано, що відсутність єдиних процесуальних стандартів і сталої правозастосовної практики негативно впливає на ефективність судового контролю та рівень захисту прав учасників кримінального провадження. Аргументовано, що формалізація судового контролю послаблює змагальність на досудовій стадії. Зроблено висновок про необхідність удосконалення кримінального процесуального законодавства, уніфікації судової практики, розвитку стандартів доказування й мотивування рішень та зміцнення процесуальної автономії слідчого судді як ключового гаранта прав людини у кримінальній юстиції.

Ключові слова: слідчий суддя; судовий контроль; кримінальне провадження; досудове розслідування; права людини.

Problematic Aspects of the Exercise of the Investigating Judge's Powers in Judicial Practice

Kuntsyo Serhiy Volodymyrovych

Lecturer at the Department of Judiciary, Prosecutor's Office and Advocacy of the Higher Educational Institution "Lviv University of Business and Law"

Annotation

The article provides a comprehensive study of the mechanisms for exercising the powers of the investigating judge in criminal proceedings, taking into account contemporary judicial

practice and the legal experience of the Member States of the European Union. The functional purpose of the investigating judge is analysed as an autonomous subject of judicial control at the pre-trial stage of investigation, whose mission is to ensure the legality, necessity, and proportionality of state interference with human rights and freedoms. A significant gap is established between the normative model of judicial control and the practice of its implementation, where the review of motions submitted by the prosecution is often reduced to formal authorisation of investigative initiatives without a substantive assessment of the evidentiary basis. Such an approach transforms judicial control into a mechanism of formal legitimisation of investigative actions rather than an effective guarantee of human rights protection. Particular attention is paid to the issues of jurisdiction, the limits of judicial control, the evaluation of evidence, ensuring procedural equality of the parties, and verification of the legality of detention. The problems of reasoning the decisions of the investigating judge are highlighted separately, as their templated and declarative nature complicates appellate review and undermines confidence in the institution of judicial control. It is substantiated that the absence of unified procedural standards and consistent law-enforcement practice adversely affects the effectiveness of judicial control and the level of protection of the rights of participants in criminal proceedings. It is concluded that there is a need to improve criminal procedural legislation, unify judicial practice, develop standards of proof and reasoning, and strengthen the procedural autonomy of the investigating judge as a key guarantor of human rights in criminal justice.

Keywords: investigating judge; judicial control; criminal proceedings; pre-trial investigation; human rights.

Вступ

Інститут слідчого судді у сучасній моделі кримінального провадження виконує функцію автономного суб'єкта судового контролю, на якого покладається забезпечення законності втручання держави у сферу прав і свобод людини на етапі досудового розслідування. Його процесуальне призначення полягає не лише у здійсненні формальної перевірки дій та рішень органів досудового розслідування і прокуратури, а й у гарантуванні дотримання принципів верховенства права, правової визначеності та пропорційності застосування процесуального примусу. Водночас практика функціонування цього інституту виявила наявність низки структурних та прикладних проблем, що негативно позначаються на результативності реалізації контрольної функції слідчого судді. Теоретичні й прикладні аспекти діяльності слідчого судді неодноразово ставали предметом наукових досліджень у працях Я. Берназюка, Г. Гетьмана, Н. Бобечко, А. Коваленка, С. Крушинського, В. Назарова, В. Попелюшка, Д. Свояка, В. Теремецького, В. Тертишника, С. Ханіна, О. Худини, С. Шаренка та інших учених. Метою цієї статті є комплексний аналіз проблем реалізації повноважень слідчого судді у правозастосовній практиці з урахуванням підходів.

Результати

Насамперед необхідно констатувати існування суттєвого розриву між нормативною моделлю діяльності слідчого судді та фактичним механізмом здійснення судового контролю в межах досудового провадження. Кримінальний процесуальний кодекс України визначає базові засади компетенції слідчого судді та процедури реалізації його повноважень, що створює нормативну основу для оцінки ефективності функціонування відповідного інституту. Однак практичне застосування зазначених положень нерідко демонструє тенденцію до формалізації контрольної діяльності суду та звуження змісту гарантійної функції судового контролю.

Зокрема, С. Крушинський, досліджуючи питання визначення підсудності у контексті здійснення судового контролю, обґрунтовано зазначає, що конструкція кримінального процесуального законодавства України безпосередньо пов'язує дотримання правил підсудності з легітимністю діяльності суду на стадії досудового розслідування, де центральне місце належить слідчому судді [1, с. 151-160]. Порухення правил територіальної чи інстанційної юрисдикції законодавець відносить до категорії істотних порушень вимог кримінального процесуального закону (п. 6 ч. 2 ст. 412 КПК України), що відповідно до п. 3 ч. 1 ст. 409 КПК України зумовлює безумовне скасування або зміну судового рішення [2]. За таких умов інститут підсудності виступає не лише техніко-процесуальним інструментом розмежування компетенції між судами, а й процесуальною гарантією реалізації права особи на справедливий суд.

У цьому аспекті заслуговує на увагу позиція Н. Бобечко, яка наголошує, що наслідки розгляду справи неповноважним судом мають характер неспростовної правової презумпції та безпосередньо впливають на обсяг процесуальних гарантій учасників кримінального провадження [3, с. 104]. Такий підхід підкреслює імперативність дотримання правил юрисдикції як обов'язкової передумови законності здійснення судової влади.

Розвиваючи зазначену проблематику, С. Крушинський звертається до положень ч. 2 ст. 370 КПК України [2], відповідно до яких законним визнається лише те судові рішення, яке постановлено компетентним судом із додержанням вимог матеріального та процесуального права. Категорія “компетентний суд” кореспондує із поняттям “повноважний суд”, визначеним у ст. 8 Закону України “Про судоустрій і статус суддів” [4], що свідчить про органічний взаємозв'язок між юрисдикційною належністю суду та принципом законності здійснення правосуддя. Відтак недотримання правил підсудності свідчить про розгляд кримінального провадження неповноважним судом, а ухвалені за таких обставин рішення не можуть вважатися такими, що відповідають вимогам справедливості та законності [1, с. 152].

Однією з найбільш поширених проблем сучасної практики є домінування формалізованого підходу під час розгляду клопотань сторони обвинувачення. У значній кількості випадків перевірка з боку слідчого судді обмежується встановленням формальної відповідності клопотання вимогам процесуального закону без належного аналізу доказової бази, достатності обґрунтування та необхідності втручання у права особи. Така практика фактично трансформує судовий контроль у процедуру формального санкціонування процесуальних ініціатив органів досудового розслідування, що суперечить сутності контрольної функції суду.

У цьому контексті особливого значення набуває наукова позиція С. Л. Шаренко, яка акцентує увагу на існуванні концептуальної суперечності між доктринальним та нормативним розумінням природи повноважень слідчого судді [5, с. 199]. Аналізуючи теоретичні засади функціонування інституту судового контролю, дослідниця обґрунтовано вказує, що у науці кримінального процесу повноваження традиційно розглядаються як правовий інструментарій реалізації функції судового контролю, тоді як законодавець фактично ототожнює саму функцію із окремим видом повноважень слідчого судді [6, с. 67]. Подібна нормативна конструкція створює передумови для звуження змісту судового контролю та його сприйняття як суто процедурної діяльності.

В. І. Теремецький, досліджуючи природу попереднього судового контролю, слушно акцентує увагу на дозвільному характері повноважень слідчого судді, який полягає у необхідності отримання попереднього судового дозволу для здійснення правоохоронними органами втручання у сферу конституційних прав і свобод особи [7, с. 456-457]. Така модель повністю узгоджується з логікою кримінального процесуального закону та знаходить нормативне закріплення у статтях 132, 246, 297-1, 584 КПК України [2], що визначають випадки, коли обмеження прав особи можливе виключно за умови

попереднього судового санкціонування. У подібних правовідносинах слідчий суддя реалізує класичну модель превентивного судового контролю, спрямованого на недопущення непропорційного або свавільного втручання держави у сферу прав людини.

Разом із тим аналіз положень статей 81, 100, 206, 225, 290, 307 КПК України [2] свідчить, як слушно зазначає В. І. Теремецький, про наявність значної кількості процесуальних ситуацій, у яких діяльність слідчого судді позбавлена дозвільного характеру [7, с. 457]. У таких випадках судовий контроль набуває реактивної форми та спрямовується на усунення вже допущених порушень, вирішення процесуальних конфліктів або відновлення порушених гарантій учасників кримінального провадження. Відтак превентивна природа судового контролю втрачає свою ефективність, поступаючись механізмам постфактум реагування.

Окремий комплекс проблем пов'язаний із практикою виконання рішень слідчих суддів. Конституція України закріплює обов'язковість судового рішення як одну з основних засад судочинства, а ст. 129-1 Конституції України покладає на державу позитивний обов'язок забезпечити його реальне виконання у визначеному законом порядку [8]. Попри це, у практичній діяльності органів досудового розслідування та прокуратури продовжують виникати суперечності щодо обов'язковості окремих категорій ухвал слідчого судді. Якщо рішення про застосування запобіжних заходів або інших заходів забезпечення кримінального провадження виконуються беззастережно, то щодо ухвал, пов'язаних із захистом права власності чи усуненням порушень під час досудового розслідування, нерідко виникають сумніви стосовно їх імперативного характеру, на що неодноразово зверталася увага під час професійних дискусій та аналітичних обговорень [9, с. 53].

Серйозним недоліком сучасної судової практики також є недостатній рівень перевірки критеріїв необхідності та пропорційності обмеження конституційних прав і свобод особи. У багатьох випадках слідчі судді фактично не здійснюють оцінки можливості застосування менш обмежувальних заходів, а також не проводять належного співставлення між легітимною метою кримінального провадження та ступенем втручання у права людини. Подібна практика істотно знижує ефективність судового контролю як механізму захисту особи від надмірного втручання держави.

Формалізація процедури розгляду клопотань сторони обвинувачення поступово призводить до деформації функціонального призначення інституту слідчого судді. За таких умов слідчий суддя із гаранта прав і свобод людини трансформується у процесуальний елемент, покликаний забезпечити юридичне оформлення рішень органів досудового розслідування та прокуратури. Подібна тенденція суперечить не лише положенням кримінального процесуального законодавства України, а й стандартам ефективного судового захисту, сформованим у практиці європейських держав та міжнародних правозахисних інституцій [10].

Особливої науково-практичної уваги потребує проблема впливу обвинувальної спрямованості досудового розслідування на характер реалізації слідчим суддею функції судового контролю. В умовах інституційної переваги сторони обвинувачення змагальність кримінального провадження на досудовій стадії нерідко набуває формального характеру, тоді як принцип процесуальної рівності сторін фактично втрачає реальний зміст. За таких обставин виникає небезпека формування асиметричного підходу до оцінки аргументів сторони захисту, що негативно впливає на рівень довіри до судового контролю як механізму гарантування прав людини у кримінальному процесі [7].

Не менш актуальною залишається проблема відсутності сталої та уніфікованої практики вирішення аналогічних процесуальних питань у межах кримінального провадження. Аналіз правозастосовної діяльності слідчих суддів свідчить про існування

суттєвих відмінностей у підходах до оцінки тотожних фактичних обставин і правових ситуацій, що об'єктивно впливає на цілісність та передбачуваність кримінального процесу [11; 12]. Подібна неоднорідність судової практики створює передумови для вибіркового застосування норм кримінального процесуального законодавства, знижує рівень правової визначеності та суперечить принципу рівності всіх учасників кримінального провадження перед законом і судом.

Суттєвим фактором правової невизначеності також є відсутність єдиних підходів до оцінки достатності, належності та допустимості доказів, які подаються стороною обвинувачення на обґрунтування клопотань перед слідчим суддею. Положення статей 95–97 КПК України визначають загальні вимоги до доказів та процедури їх оцінки у кримінальному провадженні [2], однак правозастосовна практика демонструє різне розуміння меж судового контролю на стадії досудового розслідування. В одних випадках діяльність слідчого судді зводиться виключно до формальної перевірки наявності процесуальних документів без аналізу їх змістовної складової, тоді як в інших спостерігається надмірне заглиблення у дослідження доказів із фактичним перенесенням критеріїв оцінки, характерних для стадії судового розгляду по суті. Подібна непослідовність свідчить про відсутність чітко сформованих стандартів доказування, які повинні застосовуватися під час вирішення питань, пов'язаних із тимчасовим обмеженням конституційних прав і свобод особи на досудовому етапі.

Аналогічні суперечності простежуються і у практиці застосування заходів забезпечення кримінального провадження, зокрема щодо обрання запобіжних заходів, накладення арешту на майно, надання тимчасового доступу до речей і документів та інших процесуальних механізмів примусового характеру. Судова практика свідчить, що тотожні за змістом клопотання за аналогічних фактичних обставин нерідко отримують діаметрально протилежну правову оцінку. Підґрунтям такої ситуації є відсутність уніфікованого підходу до практичного застосування принципів необхідності, пропорційності та мінімального втручання у сферу прав людини. Як наслідок, судовий контроль у певних випадках втрачає свій гарантійний зміст та фактично перетворюється на процедуру формального санкціонування рішень органів досудового розслідування.

Окремий комплекс проблем пов'язаний із реалізацією слідчим суддею повноважень щодо перевірки законності затримання особи. Відповідно до ст. 206 КПК України на слідчого суддю покладається активний обов'язок забезпечувати негайне реагування у випадках незаконного позбавлення особи свободи або застосування до неї насильства під час затримання чи тримання під вартою [2]. Водночас практика засвідчує, що у низці випадків слідчі судді не здійснюють належної перевірки фактичних та юридичних підстав затримання, не аналізують дотримання процесуальних строків доставлення особи до суду з моменту фактичного обмеження свободи, що створює сприятливі умови для процесуальних зловживань з боку правоохоронних органів та порушення фундаментальних прав затриманих осіб.

Вагоме місце серед проблем функціонування інституту слідчого судді посідає питання якості мотивування судових рішень, ухвалених за результатами розгляду клопотань сторін кримінального провадження. Саме мотивувальна частина судового акта забезпечує можливість простежити логіку судового міркування, встановити правові та фактичні підстави втручання у права особи, а також оцінити обґрунтованість реалізації судом дискреційних повноважень.

Нормативна основа мотивування судових рішень у кримінальному провадженні має комплексний характер та формується через взаємодію положень Конституції України (ст. 129) [8], КПК України (ст. 23, 94, 370, 374) [2], Закону України "Про судоустрій і статус суддів" (ст. 2, 9) [4], Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (ст. 6) [13], практики Європейського суду з прав людини,

правових позицій Верховного Суду, актів Ради Європи та рішень Конституційного Суду України.

Сукупність зазначених нормативних та практичних орієнтирів формує імперативний обов'язок суду забезпечувати належний рівень аргументованості, логічної послідовності та повноти судового рішення. Вимога мотивованості судового акта, закріплена у ст. 129 Конституції України та конкретизована у ст. 370 КПК України, а також роз'яснена у практиці ЄСПЛ, однаковою мірою поширюється і на ухвали слідчого судді [2; 8; 14]. Отже, обов'язок наведення чітких і достатніх мотивів є невід'ємним елементом реалізації судового контролю на досудовій стадії кримінального провадження.

Разом із тим саме у діяльності слідчого судді найбільш виразно простежується розбіжність між нормативно визначеними вимогами до мотивування та реальною судовою практикою. Значна кількість ухвал характеризується шаблонністю викладення, формальним відтворенням положень закону, відсутністю індивідуалізованої оцінки обставин конкретного кримінального провадження та поверхневим аналізом аргументів сторін. Подібний підхід свідчить про фактичне зведення обов'язку мотивування до формального виконання процесуальних вимог, що суперечить як положенням національного законодавства, так і міжнародним стандартам справедливого судового розгляду, виробленим практикою ЄСПЛ.

Окремо слід звернути увагу на проблему вибіркового або поверхневого аналізу доводів сторін кримінального провадження. У практиці слідчих суддів нерідко простежується тенденція формального відхилення аргументів сторони захисту без наведення переконливих мотивів такого рішення. Відсутність всебічної оцінки позицій учасників процесу порушує принципи змагальності та процесуальної рівності сторін, оскільки позбавляє сторону захисту можливості зрозуміти причини, з яких її доводи були визнані необґрунтованими або такими, що не мають значення для прийняття судового рішення.

Формалізований характер мотивування ухвал слідчого судді також істотно ускладнює реалізацію права на ефективне апеляційне оскарження. За відсутності належно викладених мотивів сторони кримінального провадження фактично позбавлені можливості чітко ідентифікувати допущені судом процесуальні чи матеріально-правові помилки. Унаслідок цього апеляційний перегляд нерідко втрачає свою коригувальну функцію та зводиться до формального підтвердження законності рішення суду першої інстанції, що негативно впливає на ефективність багаторівневої системи судового контролю у кримінальному процесі.

Недостатньо мотивовані, стандартизовані та декларативні судові акти суттєво підривають довіру учасників кримінального провадження до інституту слідчого судді як незалежного та неупередженого суб'єкта судового контролю. Відсутність переконливої та внутрішньо узгодженої аргументації створює ризик сприйняття діяльності слідчого судді як формальної процедури легітимації процесуальних рішень сторони обвинувачення.

Таким чином, проблематика мотивування ухвал слідчого судді має системний характер та безпосередньо впливає на ефективність реалізації функції судового контролю у кримінальному провадженні. Усунення зазначених недоліків потребує не лише вдосконалення нормативного регулювання стандартів судової аргументації, а й формування сталої та послідовної правозастосовної практики, орієнтованої на забезпечення реального, а не декларативного захисту прав і свобод людини.

Висновки

Підсумовуючи викладене, слід констатувати відсутність комплексної та внутрішньо узгодженої нормативної моделі реалізації повноважень слідчого судді у

кримінальному провадженні. Чинне процесуальне регулювання характеризується фрагментарністю та відсутністю єдиної уніфікованої процедури вирішення процесуальних питань на стадії досудового розслідування. У зв'язку з цим сучасна практика діяльності слідчого судді перебуває на етапі подальшого формування та поєднує як елементи надмірної формалізації, так і позитивні тенденції розвитку судового контролю. Підвищення ефективності цього інституту можливе лише за умови вдосконалення кримінального процесуального законодавства, забезпечення єдності судової практики, розвитку стандартів мотивування судових рішень та зміцнення процесуальної незалежності слідчого судді як одного з ключових суб'єктів системи кримінальної юстиції.

Список використаних джерел

1. Крушинський Сергій. Проблеми визначення підсудності кримінального провадження під час судового контролю за досудовим розслідуванням. Кримінальне процесуальне право. Слово Національної школи суддів України. №1, (50). 2025. С. 151-160. URL: https://slovo.nsj.gov.ua/images/pdf/2025_1_50/Kryshinskiy.pdf
2. Кримінальний процесуальний кодекс України. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 9-10, № 11-12, № 13, ст.88. (Документ 4651-VI, чинний, поточна редакція – від 01.08.2025, підстава - 4560-IX). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/4651-17?utm_source=chatgpt.com#Text
3. Бобечко Н.Р. Безумовні істотні порушення кримінального процесуального закону. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Юриспруденція. 2015. № 14. С. 104-109.
4. Закон України “Про судоустрій і статус суддів”. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2016, № 31, ст.545. (Документ 1402-VIII, чинний, поточна редакція – від 04.06.2025, підстава - 4433-IX). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19#Text>
5. Шаренко С.Л. Теоретико-прикладні проблеми владних повноважень слідчого судді у кримінальному провадженні. Проблеми законності. №147 (2019). С. 197-209. URL: <http://plaw.nlu.edu.ua/article/view/176449>
6. Попелюшко В.О. Функція захисту в кримінальному судочинстві України: монографія. Острог: Видавництво Національного університету «Острозька академія», 2009. 634 с. URL: https://lib.oa.edu.ua/files/funds/vudavnutstvo/Monografiya_Popelushko.pdf
7. Теремецький В.І. Судовий контроль під час досудового розслідування в Україні: правова природа та особливості в заході воєнного стану. Бюлетень Кримінологічної асоціації України. Том 29 (№2), 2026. С. 451-468. URL: <https://vca.univd.edu.ua/index.php/vca/article/view/405>
8. Конституція України. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141. (Документ 254к/96-ВР, чинний, поточна редакція – від 01.01.2020, підстава - 27-IX). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>
9. Роль слідчого судді у кримінальному провадженні: звіт за результатами дослідження. Белоусов Ю., Венгер В., Орлеан А., Крапивін Є., Шапутько С., Яворська В.; за заг. ред. Белоусова Ю. Київ, 2020. 252 с. URL: https://www.irf.ua/wp-content/uploads/2020/05/rol_slsuddya_web-2.pdf
10. Andriy Orlean. Research on the role of the investigating judge. Expert Center for Human Rights. URL: https://ecpl.com.ua/en/news/research-on-the-role-of-the-investigating-judge/?utm_source=chatgpt.com
11. Свояк Д.В. Про рівний статус слідчих суддів. Актуальні проблеми вдосконалення чинного законодавства України. № 58 (2022). С. 79-87. URL: <https://journals.pnu.edu.ua/index.php/apiclu/article/view/6377>

12. Артем Коваленко. Кримінально-процесуальні засоби дослідження доказів у провадженні слідчого судді. Вишеградський журнал з прав людини. № 3. 2024. С. 108-114. URL: <https://journals.uran.ua/journal-vjhr/article/view/312840/303867>

13. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод (з протоколами) (Європейська конвенція з прав людини). Конвенцію ратифіковано Законом № 475/97-ВР від 17.07.97. (Документ 995_004, чинний, поточна редакція – від 01.08.2021). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text

14. European Court of Human Rights. URL: <https://www.echr.coe.int/>

References

1. Krushinsky Serhiy. Problems of determining the jurisdiction of criminal proceedings during judicial control over pre-trial investigation. Criminal procedural law. Slovo of the National School of Judges of Ukraine. No. 1, (50). 2025. P. 151-160. URL: https://slovo.nsj.gov.ua/images/pdf/2025_1_50/Kryshinskiy.pdf

2. Criminal procedural code of Ukraine. Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine (VVR), 2013, No. 9-10, No. 11-12, No. 13, p. 88. (Document 4651-VI, current, current version - from 01.08.2025, basis - 4560-IX). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/4651-17?utm_source=chatgpt.com#Text

3. Bobechko N.R. Unconditional material violations of criminal procedural law. Scientific Bulletin of the International Humanitarian University. Ser.: Jurisprudence. 2015. No. 14. P. 104-109.

4. Law of Ukraine “On the Judicial System and the Status of Judges”. Bulletin of the Verkhovna Rada (VVR), 2016, No. 31, p. 545. (Document 1402-VIII, in force, current version - from 04.06.2025, basis - 4433-IX). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19#Text>

5. Sharenko S.L. Theoretical and applied problems of the powers of the investigating judge in criminal proceedings. Problems of legality. No. 147 (2019). P. 197-209. URL: <http://plaw.nlu.edu.ua/article/view/176449>

6. Popelyushko V.O. The function of protection in criminal proceedings in Ukraine: monograph. Ostroh: Publishing House of the National University "Ostroh Academy", 2009. 634 p. URL: https://lib.oa.edu.ua/files/funds/vudavnutstvo/Monografiya_Popelushko.pdf

7. Teremetskyi V.I. Judicial control during pre-trial investigation in Ukraine: legal nature and peculiarities in the event of martial law. Bulletin of the Criminological Association of Ukraine. Vol. 29 (No. 2), 2026. P. 451-468. URL: <https://vca.univd.edu.ua/index.php/vca/article/view/405>

8. Constitution of Ukraine. Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine (VVR), 1996, No. 30, p. 141. (Document 254k/96-VR, current, current version – from 01.01.2020, basis - 27-IX). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>

9. The role of the investigating judge in criminal proceedings: a report on the results of the study. Belousov Yu., Wenger V., Orleans A., Krapyvin Ye., Shaputko S., Yavorska V.; ed. Belousova Yu. Kyiv, 2020. 252 p. URL: https://www.irf.ua/wp-content/uploads/2020/05/rol_slsuddya_web-2.pdf

10. Andriy Orlean. Research on the role of the investigating judge. Expert Center for Human Rights. URL: https://ecpl.com.ua/en/news/research-on-the-role-of-the-investigating-judge/?utm_source=chatgpt.com

11. Svoiyak D.V. On the equal status of investigating judges. Current problems of improving the current legislation of Ukraine. No. 58 (2022). P. 79-87. URL: <https://journals.pnu.edu.ua/index.php/apiclu/article/view/6377>

12. Artem Kovalenko. Criminal procedural means of examining evidence in the proceedings of an investigating judge. Vyshegrad Journal of Human Rights. No. 3. 2024. P. 108-114. URL: <https://journals.uran.ua/journal-vjhr/article/view/312840/303867>

13. Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms (with Protocols) (European Convention on Human Rights). The Convention was ratified by Law No. 475/97-BP of 17.07.97. (Document 995_004, in force, current version – from 01.08.2021). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text

14. European Court of Human Rights. URL: <https://www.echr.coe.int/>